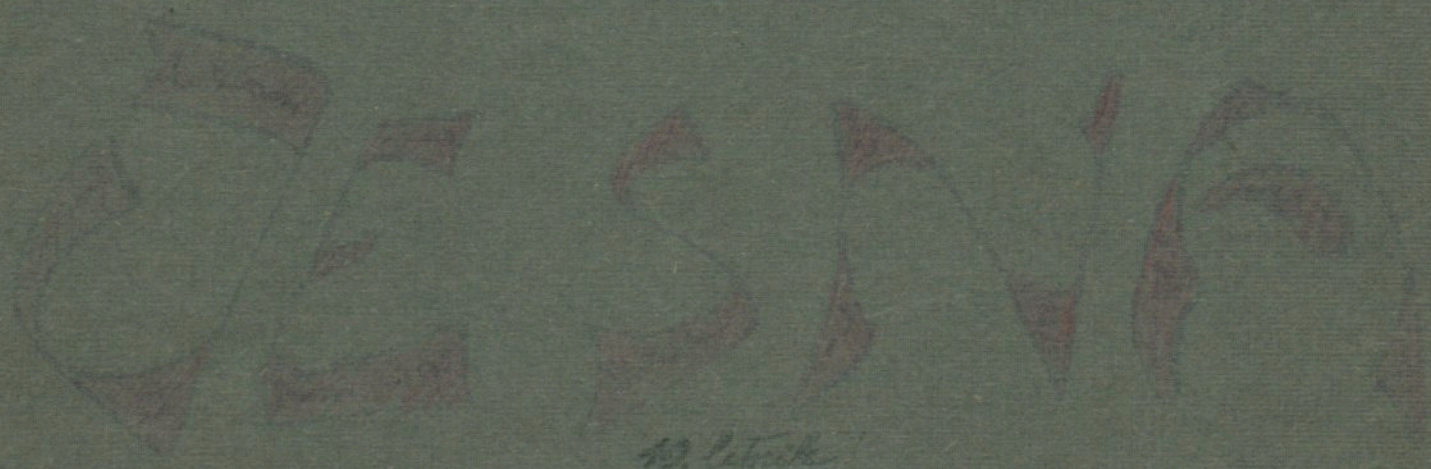
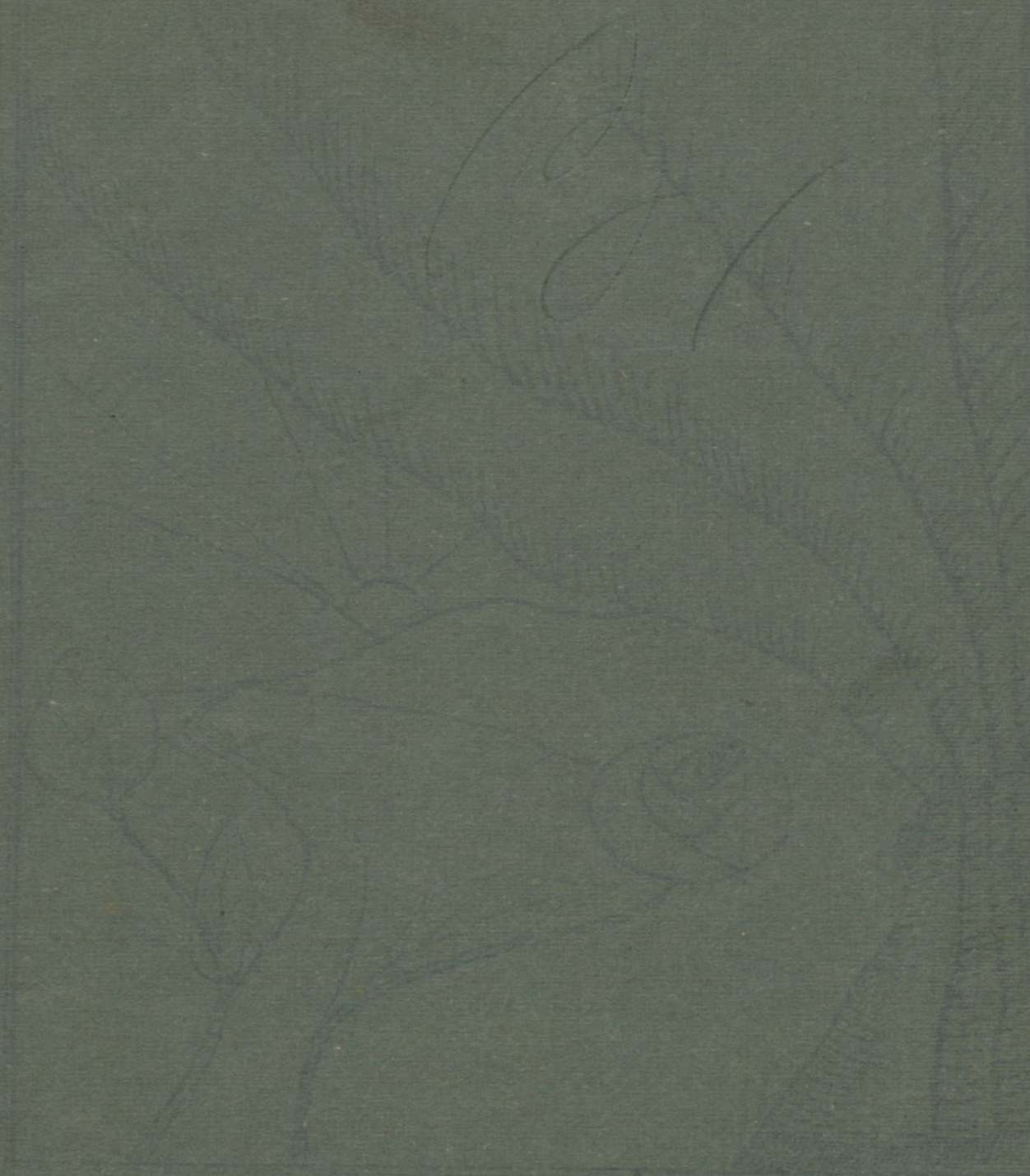

Ms 105 št. 1

19. Petrick

1927/28

L. 1.

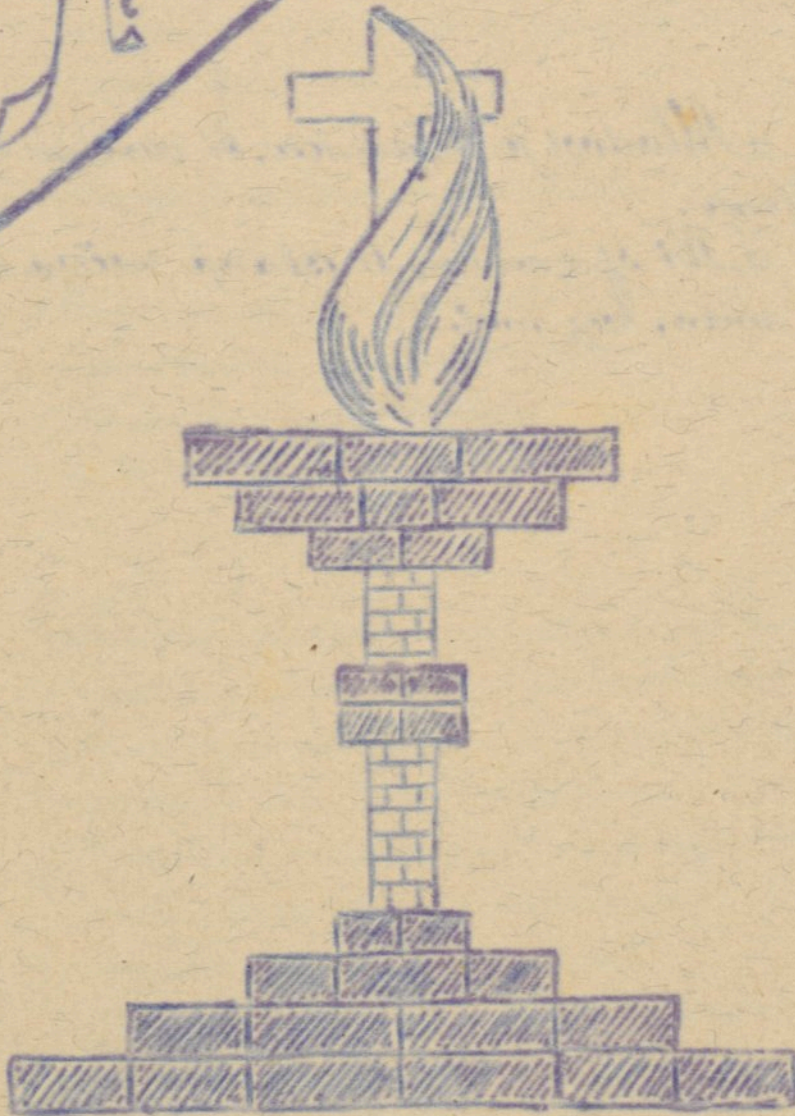
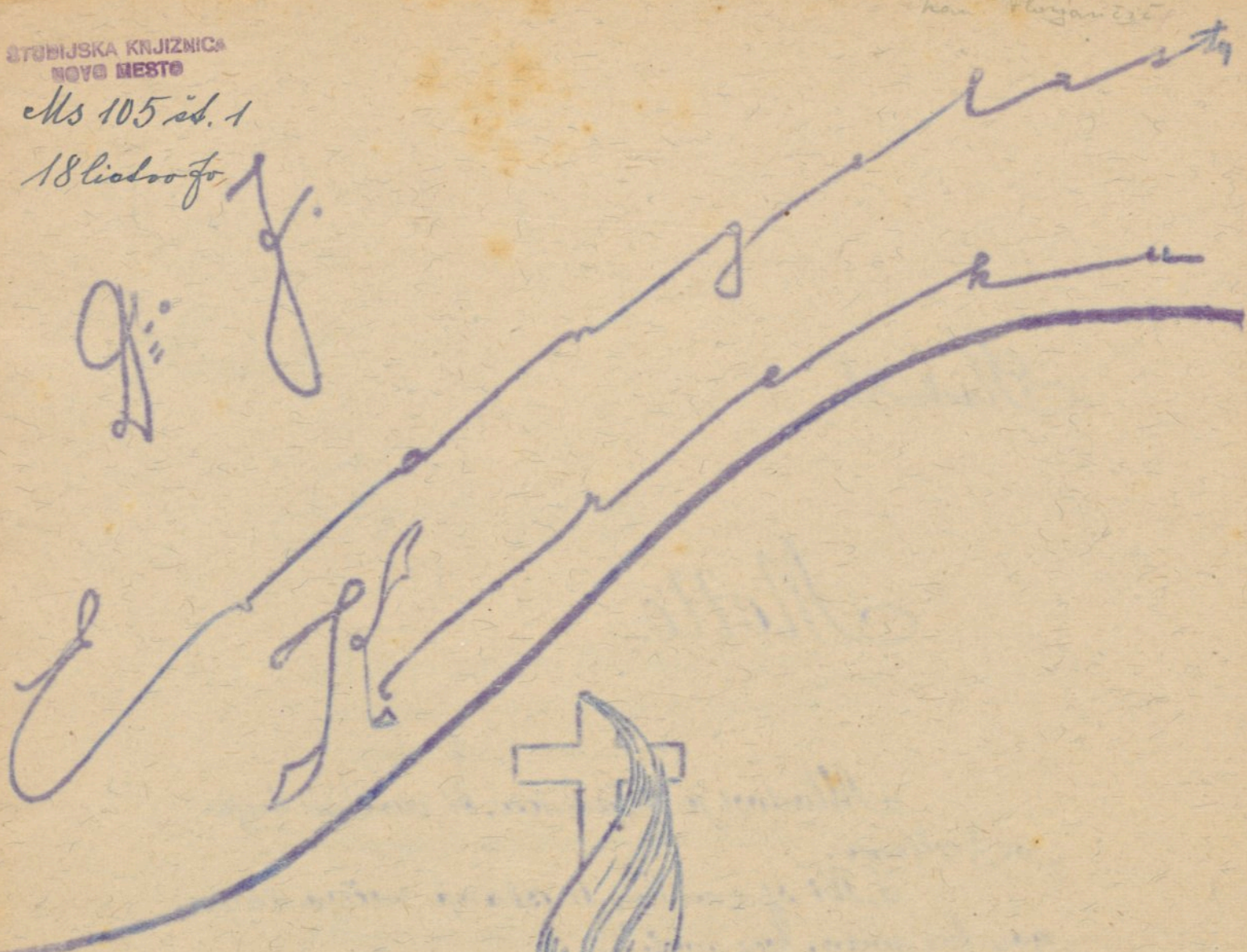
St. 2

Ms 105. št. 1

18 listov fo.

han. Fluyan. 236

Spajo zvezungo del
si na bozjo in
damovane
altar---

Stanko S.

Mollo.

Mladost je delavnica, ki varu in buje
za življenje.

Ni spoznanje, le iskanje nečesa daljne-
ga, brez miru, brez meje.

Slavko S.

Sveti večer.

Nad razmi se beli stjaji prnó
sveteni zapesti gredo na zemljo
zvezdno svet je nad njo.

Povsed je pričudna skrivnost.

Angelški glasovi v visavi
spev sladkih razumljivih ljubež,
Njemu, ki v nebeški stani
se to noč naredil je.

Svetonovni zvon, -- mi zvon, ki me li zadržalo,
nad sladkim zvokom svetonovnim
ki me li se vrnilo, č' bilo je v grehu stopelo
naraj k Tebi, Dete svetonovno.

Z milim glasom vahiš me to noč, o Dete
vako telo se odzove, moja duša
v Tebe upa na težavi poti --
Saj si rekel avno: "Moj je sladak,
blagor njemu, ki me sluša."

Vani.

Včetu Slave.

Ali je bilo Tvoje življenje samo slavnostno godovanje, ki je dužilo Tebe in Tvoje znanee v veseli, navdušeni dužbi? Ali je bilo Tvoje življenje samo sedanjek s Tvojimi znanee, na katerem ste si odkrivali srečo in na katerem je med Vami zadenela morsika tera navodna? Ne! Dugačno je bilo Tvoje življenje! Tvoja doba je bila doba vzhajajočega solnca in juhanja zarja. Ti je neprestano rotila obzornje. Tvoje življenje je bilo ozaljčano s žarki vedno sveže mladosti, s šepki kvismik vrtne, z eno pomladno sapico, hladno kot upanje in mehko kakor ljubezen.

Tvoj pomladni sapico, v tem upanju, v tej otroško mehki ljubezni si hotel osvoboditi suha vseh. No se je ohlajal nek mešer z bojnega polja in je najbolj dirjal vihar na razbuzkanem mrazu, tedaj si jim bil Ti pokazal pot usitne, z iztegnjeno roko in duhovite besede si jih v mislih peljal na jng, v šušče kroge naše domovine. Te si kvepil in jim me mal suca s plamenim materino ljubezni! Bil si jim prava zvezda v temnih nočeh, ko niso vedeli, kam ti se obrniti. Ti si izgledil elike ljubezni do matere domovine niso zastori bitali na nata tido matnik sre, ampak so pozivili misli vseh, jim okreplili ljubezen, ti izgledil ljubezni so jim postali sladki in krepostni, nardušeni, čisti kot kristali, močni in trdni kot jeklo.

In mi se Te spominjamo, in smo priči, ko se misli se sedaj krečajo kot jeklo ob kremenih Tebe in Tvoje ljubezni vednih sre, ko od njih odletavajo iskre, ko razsvetljajo daljine, višje in temne obise bojnega polja.

A da bi bilo več takih očetov, bi bi zagaje
bi tako lep ideal zbeavoga in čiloga rodliškega žitjenja,
zakaj iz razlikih kristalčkov in kamenčkov se gradi mogov
na stavba katoliške organizacije, se gradi dom narodnjega
prosvetljenosti. Marsikateremu pade iz roke ključ, bi z njim
obdelava leske mase kamnija, marsikateremu se zapre oko,
predno zagleda mogovno domšeno zidovje.

Zakaj si tudi Ti legel v prazgodnjem gozd z
najlepšimi ideali, in mi okusil sadu, bi je plod Tvojega
kpljenja? Da, moralo se je tako zgoditi!

Mi pa, bi smo v Tvojem duhu puzajeni, bi
potni enake ljubezni kličemo: „Slava Ti, oče Slav, bi si
za nas žrtvoval žitjenje svoje!“

Mi smo Tvoji po duhu, smo Tvoji klapci, za
kaj stavimo le ro, kar smo dolžni staviti. Tvoj blagor moker
izmed nas, tder kot gosti. služabnik običela in ogleda
en kamenček, tder pridene k naši stupski dušni stavbi
le zence, blagor vsakemu, bi olupnemu domu žrtvoje
le malo ljubezni in stobe volje.

Triglavski:

Mati in Amor.

I. dejanje.

(Prizor, seba - popoldne. Na mizo sedi Branko, poleg njega Mari, oba bitata iz Vergila in ga pre-
lagata.)

I. prizor.

Branko: Glej Mari, kaj pravi tukaj Vergil o Didoni: ...
infelix Didō longuamque hiletat amorem...

Glej si misliš, Mari?

Nesrečna Didō, kakor pravi pesnik, je vama zato proslav-
ljena in ga opominjala o Trojci, da ji mogla njega gledati
dati in pati klastro iz njega ljubezav.

Mari: In zakaj pravi pesnik: ... infelix Didō? Kaj je
bilo vendar zanj to sreča, da je mogla gledati Eneja,
ko ga je vendar tako ljubila.

Branko: Da, a pomisli, da je pesnik že vedel, da je Fatum
določila, da to njena ljubezen izguspešna, da celo -
zanjo nesreča, zato "infelix Didō".

Mari: Toda tako mora biti človek nesrečen, ko je pred seboj bilje,
ki ga ljubi!?

Branko: In jaz, kadarkoli vidim tebe, Mari, pozabim navse, le
tebe vidim in ves sem le tvoj - ne mislim ne na prihod -
njost, ne na sedajnost, le sem, da sem, če sem poleg
tebe. Toda kaj mi je biti tuž tebe?! Zdi se mi, da bi
hodil po svetu kot utegla žival, ki so ji že zadali
omnisonosni udarec.

Mari: Kako lepo znaš govoriti, kot da ti prišel bojiš kvilatec in ti mi pel pesmi o ljubezni. Daj govori - še govori, zdi se mi, da sem Bido, ti je bila ranjena po krpido - si puščici - poslušala in poslušala bi te, samo, da ti bi mogla zreti, (Nekdo poteka) pa ali ne ouješ, zdi se mi, da nekdo teka.

Branko: Kdo neki naj ti bil, ti teka - ave!
(Vstopi Milanu)

II. prizor:

Branko: O ti presneti Milanu - jaz sem mislil Bog si, kdo bo odedaj prišel, pa ti la olosek pritomasti nade, in poviknu gro se tiskati, kot da se ne pognamo.

Milan: Vidita, draga Inpidoova jetnikav, se mi je kar zdebo, da ste vidva sama motri, zato sem vajru hotel nekoliko pustrasiti - pa mi bosta menda že upoštevala, saj zak Branko vem, da imaš potipežljivost naših gg. perforov - Mami pa traktke in malo ničim pardon - pa je strava pri kraju.

Mari: Kaj bomo oedaj asi trije skupaj študiral? Ali imas morda kje drugje sprarka?

Milan: A pa kaj se? Danes pa je ne bom, nič študiral, zve danes sem že oit - ampak nekaj drugoga je - hotel sem namo neko stvar povedati, pa oedaj - zve Bogav - že sem se ne vem.

Branko: Kaj pa kaj takega - morda si že spet kakoga pufava kje navlekel?

Milan: Ha, pa se kako sem ga - da se moram kar sam sebi omeljati - ampak ne - hotel sem namo neko drugo stvar povedati.

Mari: Kar pusti ono drugo, poraj namo oedaj kaj si spet napravil, potem se boš pa na ovoje stvar spomnil.

Milan: No, pa najbo, ker ste samo vidva, saj poslušala tako vem, da me ne bosta, ker se tako nebeško miho, da ne ničim za ljubljeno poglednjeta, kot ti bila samo vidva na oitru. No torej zaljubljenost stvar in poslušajta: Simoni smo štiri neko kavaone,

ovreda samo ští v posebno celo zaradi večje varnosti. V tej sobi sta se začela, kadav je sijala luna skozi okno, ostajala gotova gospodična in neki g. profesor, sta se pogovarjala o samih prijateljih stvarih, kot na primer niču. Dohična gospodična bi se pa rada izmetila profesor - madličnja in je ovreda nas prašala za svet. Jaz se takoj presoblodim v njeno obleko in končno se mi posuši in končno se mi posuši, da sem že pogled njen glas.

Mari: Kdo pa je bil tisti profesor o katerem govoril?

Milan: - No saj veste, tisti, ki se je v tovarno začel pa je ušel: "Tovarni gospodična"

Mari in Branko: Ha - ha - ha.

Milan: Čez nekaj časa pride motri; tukaj navidez nas gospodična, mu postužem, kot mu je volje na postaglav. Pod klopijo ga je rekla časa - usoda vsena s. Branko in oicu tako dolgo, da se končno g. profesor in profesorica je in, da smo se spavali manj in ga prav pošteno nakletočili. Gospodična nas je ovreda pošteno nagradila. Toda drugi dan je prišel bešehl: "Lum vapot: In sem se pa prav tako leno odrezati. Jaz post profesor, sem ušel, jaz sem, deložnem ljubečtu in tu čis lib in čis čis s enkrat kaj podobnega redete vas goem ležit. "Idik!" je ušel, pa sem se obrnil in šel.

Branko: Milan, če je najajivat bi v staremu uku imitirati k. smernu čudno čestav.

Milan: A - sedaj sem se pa že domislil, kaj sem prav za prav mislil sem naju motil. Je u - na čisti me je dobil pismonoča in mi je dal isto pismo (ga odda Branko). Branko, tako usog oi, da niti pismonoča ne u, kje pustiva krojs nactel, nina postav.

Branko: Ah, to pismo je pa prav gotovo od matere - le, kot Taglar visoke čike ga razoderajo...

Milan: Upanu, da ti bo ljubše, če te sedaj ne motim, tako lahko neč, druga, brate in sestrica - pardov, nekaj drugega. (Čaida).

Mari: Pisem to sem pa tudi jaz mislila...

Branko: Me - ne - ti ne omeč odded, kaj sem deni kti najbolj in moč zaupam, kar ostani, čti se mi, da je zopet ona iz med tistih pisem - ah tistih pisem - k. mi šel je mati, z'otolito in toliko

nisala. (Gleda zaprta pismo na mizi.)

Beanko:

Mari: Ali naj ga kar jaz namesto tebe odpremi?

Beanko: Da -- ne -- da --

Mari: Kakšon pa si Beanko, kar blede postajaš -- kaj ti je?

Beanko: Ah -- ah Mari kako tudi ne?!

Glej koliko časa o se že paznava, pa ti mihi entrat se nisem vohnil besede, da te jaz -- opravi mi -- ne omem ljubi, kar mi brani beseda matere, ki hoče, da grem z njejim klicem: ad alta rem dei ...

Mari: Beanko -- Beanko -- in potem jaz žalim materino ljubzeno ljubzeno tvoje tepeče matere -- ah zakaj je zaprta mizi oke? in tvoje mene??!

Beanko: No -- ne Mari, brez tebe ni mene, ali misliš, da moram zaceliti rano, ki mi jo je porzročila Amojerova puščica -- ne -- ne ta rana se ne da zaceliti, če ga mace -- ti -- ti imaš lek, Mari. Daj odpre pismo!

Mari: (Odpre o tescovini rokami pismo)

Beanko: (Bea na glas) „... Sin, ko ti poznal materino ljubzeno bi oadil njenemu klicu ... poterni mačnik ...“ (Vdloži pismo.)

Mari: (Polgi manjo roko) Beanko, težka je materina beseda, a kolj pomizna njolica oem čakala, da me odtrgaš in ti si me odtrgal, da ti tam zaotla na pasik.

Beanko: Ljubi me, ljubi me do smrti!

Mari: Preko groba!

Beanko: Glej, materina ljubzena mri mari, budi ovcemik, a oca odgorarjav: „Kako ljubi m devo!“

Mari: Ti si moj!

Beanko: In ti si moja! (Se objameta) Težko je protiniti se ljubzeno matere, a težje mi je zgniliti tebe Mari --- Mari, naj bo polig Amojerova puščica, ki naju se gurnjila se druga puščica bodalo smrti, ki naju zluži se bolj.

Mari: Glej sice, pederi gavin rani pitom se svoje, naj se zaluži jo najina puca ... moje sice naj piše iz tvojega ljubzeno.

in tvoje iz mojega.

Branko: (Se odno v objemu - potegne bodalo) Mati odpusti...

(Tu v daljavo, okrog vratu se mu onja Mari, naintenzivni zamolkal
glas, glas njegove vesti.)

Glas: Branko... Branko...

Branko: (Roka smatrne, Mari mu zve v oči.)

Mati odpusti! (paskuta ču drigniti bodalo.)

Mari: Branko!

Branko: (Iz rok mu pade bodalo Mari se zagne v daljavo)

O... o... mati... Bog!

(Padel na kolena.)

Zastor —

E. A.

Krek.

Da je bil Krek velik, da je bil slehmi fenomen, da je bil naš Evangelist in da duh njegov še živi, to hočemo le kajle neostrodo dobiti.

I katerega koli statističa gledamo Kreka, zgrozimo njegovi pomen za nas Slovence, povod se odlikuje njegova veličina. Velik je bil kot organizator, pa gotovo nič manjši kot politik, ali sociolog, govornik, človek itd. Da, bil je v svetu temu udejstvovanj u toliko velik, da je bil dvoma duh, ki se porodi le na sto let. Pokazal je nam Slovenem našo nalogo, bi jo imamo v nosu samih, v danščini, v naši su, v državi, v razmerju do drugih narodov, v tem je bil Krek naš Evangelist. Če to njegovo ideje, pa še živi med nami in nam predstavljajo naš duh, če je je moral telesno umreti.

Največ koristno so nam prinesle njegove silne organizatorne zmožnosti. Slovni je huzmejno koristil, boljši studenecem razvoja, različnim društvenim organizacijam, boljši gospodarstvenim razmatne pa z valovastimi dejavnostmi. Naj pomembni n. pr. ustanovila združena društva in njihove matice Slov. kish. osv. gage, menitec ni heta padeh pordoljati. Tudi same vedajne cilovske organizacije je Krek shotornjasko usadil v plodna klas. In kaj pomembno je vsem ustanovljenim delavsko društva. V bolikov se ti delavci postali bi plav materialistični društva, ki pa če lajali v kmu nemudnosti in v se več tedu, kot sedaj. La lo je žalostno, da delavci sumiralo pa najo pomenu Jugoslovanske shotornne zruze, ustanovljene pa uočem Kreku. Ni z materializma mi ljudje pa uvidela vidimo najobčjs korist za nas v njegovih zahtevah, s katerimi je našel naš slovensko ljudstvo najboljše vseh odankov. Veliko milijonov je postalo Krek razmerju ljudstvom s svojimi razfajz uoklami, s kmihjstimi dejavnostmi, konsumiranimi društvi slovi, si mihi predstavljati ne moremo. Vozu tega bi huz Kreka vsi štente bi najljž se ne hlo, v taki meniju getra ne. Naj pognarimo do

Stanko J.

Večer.

Včasih zeb domač sem v mraku
 čez poljane tih v mesečini rasne
 pa postatrnit daljnemu koraku
 sem. ki vidil je tišino.

Ko je menilo vzdaljo
 daleč, daleč so še zvezde,
 glas korakov se je v daljo
 tik izgubil, sam sem bil:

Im računil v mraku se obzornu.
 na obzoru pristobujem, ni se bli,
 la jaz še nam se krepim
 po vrisk dneki, mladostki mi.

doni tvoj na pogodbi. Tudi je tvoj zavezan, češ ne so te pogodbe. Pradno pa
pičnem z njimi, moram utemeljiti, kar bom sedaj povedal.

II. O pravi družbi.

Najstarejša in edina naravna družba je družina. Tenda
pa tudi otroci ostanejo le toliko časa pri očetu, dokler ga potrebujejo za svojo
obrambo. Ko pa ta potreba preneha, preneha tudi ta naravna zveza. Otroci,
ki niso več dolžni, in bogati očeta, in oči, ki niso več dolžni, običajno
niso, postanejo sedaj zopet enako nezavisni eden od drugega. Če potrebu-
jejo še nadalje v zvezi, niso več naravno, temveč že predo voljno in dru-
žina sama se unija sedaj le po pogodbi.

Ta splošna svoboda je posledica človeške narave. Njen prvi
zakon je, da mora skrbeti za lastno obrambo, njena prva skrb selja
najprij njej sami; ko pa to pride v dobo razumnosti, je ona edini od-
nik v središču, postane le za obrambo, in o tem postane človek svoj
lastni gospodar.

Družina je tvoj, če žo hočemo, prvi zvezi politične družbe;
poglavar je podobna očetu, narod je podobna otroku, ker so vsi po rojstvu
enaki in svobodni, želijo svojo svobodo le zaradi lastne koristi. Vse razlika
tiči v tem, da v družini plačaš gubezov do otrok očetu obli, ki jih ima
z njimi, v državi pa ima sladak mesto le gubezov, katere v njem gleda
ni, veseli ukorovati.

Grotius zamikuje, da li bila naš človeška oblast ustanovljena le
konec rimu, ki so slavani, za primer narava svetov. Njegov glavni način
dokazovanja je o tem, da vedno utemeljuje pravo dejanjem. Naj mora vedno
uporabljati doslednejši način dokazovanja, a ne bolj naklonjenega k rancem.

Po Grotiju je tvoj dvomljiva, ali pripada rodu par otrok Lindem,
ali pripada leki par otrok Lindem človekemu rodu, zati pa so, da se v celi svoji knjigi
gi nagiba k prvi misli. To je tudi Hobbesovo mnenje. Tvoj, glavi človeštvo je raz-
deljeno v vrsto neumnih živali, katerih vaka ima svojega glavarja, ki je oči-
va zati, da je bo počel.

Kakor je, pastir z ene strani nad čredo, tako so tudi pastirji
hindi, to so njih slavarji, z ene strani nad osajim sindom. Tako je mi-
lbi, v raz misli do Filoma, cesar Kaligula, ki je oklep iz te podobnosti pu-
cij doho, da so ali kralji bogovi, ali da je naravo neumnih živali.

To Natignlovo sklepanje spominjajo na Hobbesovo in Grotijeva. Aristotel je že pred nami temi rekel, da ljudje po naravi niso enakolični, temveč, da so imi razmerja en-
ženj: 700, drugi za slavljanje.

Aristotel je imel prav, toda on je bil učenik za vrab. Tako clo cek, rajen v ožjenjotru, a radi za onž njost, nič ni bolj gotovo, kot to: onžnji izguba so v ovojih verigah, tudi želja, snesti ce jik; oni h ubijo svoje onž njost, kakor so ljubiti hdi; sejni tovariši svoje blodnje. Le so toraj onžnji po naravi je to le zato, ker so bili onžnji proti naravi. Sila je nelenila prav onžnje, njihova strahopetnost pa jik je v obsočila.

Ničesar ničem rekel o kralj w Adamu, mti o cesarju Noctu, o celni hki veliki hki slavljanje, ki so v razdelili so svet, kakor Sutanoni sni, o kakih so nekateri mislili, da jik ridijo v njih. Upam, da bo nekdo videl delo valje v tej mo-
ji zmenosti; zakaj, če izhajam neposredno od onega izmed hki prvakov, in morda celo iz Starjov veje, kaj morda vem, če ne bi bil jag - po pregledu pravice - za-
komiti kralj človeškega rodu? Pa naj bo kakor hoče, nihče ne more ugovarjati, da bi Adam ne bil najvišji slavljan sveta, kakor Potingon na svoje m stolcu, dokler je bil njegov edini prebivalec; to pa je bilo posebno zgodno v tem cesarstvu, da so menasthu, varnem na prestolu, ni bilo treba bati mti staj, mti mti vojno, mti zarotnikov.

III. O pravu močnejšega.

Najmočnejši in mihdar doslej močern, da bi bil vedno gospodrujči, če ne spremeni svoje moči v pravo in pokorščine v dolžnost. Sed tu izvira pravo močnejšega, pravo, zato na videz nomično, toda v resnici maščeno izpoljano. Toda ali nam ne bo nihče razložil te besede? Moč je fizična sila; jag ne najdem mi-
kake morale, ki bi sledila iz tega dejstva. Udati se niti je dejanje majnosti, ne pa valje; to je bolj dejanje pridenosti. V kakem smislu pa more biti to dolž-
nost?

Mislimo si temveč to tako vano pravo. Jag pravim, da sledi iz nje. gov le nezagotljiva zmešnjava; zakaj biž ko delo moč pravo, se spremeni uči-
nek v vrab; o kak sila, ki madvlada prejnjjo, ji sledi po pravu.

Buž ko se more nezagotljiva upreti, omiš le očitati tudi za komto in ker ima močnejši vedno pravo, je treba le postati mo meku močern najmoč-
nejši. No, kakšno pravo pa je to, ki preneha, ko preneha moč? Če mora ubogati le radi sile, ki ni postahu ubogati radi dolžnosti v č mti vč priročnem ubo-
gati, niti vč tega dolžan. Vidimo toraj, da beseda pravo ničesar ne dodaja

sili, pravo ne pomeni tu prav ničesar.

Ubojajče oblast! Le naj to pomeni: udajto se sili, je zapoved dobra, toda nepoštenosti jaz odgorajjani, da ne to nikdar prekušena. Tvo oblast mi kaj od Bogov, to priznava; toda v va bolzen pride tudi od njega, ali naj to pomeni, da je prepovedano poklicati zoharmita? Le mu ropar izmenadi na korcu gozda, mu je treba radi sile dati denarico, toda če ti je onget utajiti, sem ti v veči obzaru, da ti mu je? Zakaj končno je carobna, ti ga ima v roki, tudi le neko silu.

Priznajmo toaj, da moč mu delo prava in da smo dolžni ubogati le zakonite oblasti. Tako pa se moje prvo spričanje zveza prave.

III. O onženjstvu.

Ne nima ničče tako nenaravne paricuvade ovojni bližnjim in ker iz moči ne sadi, nikako pravo, vstanje toaj le pogodbe kot podlagar vako zakonite oblasti med ljudmi.

Le moči povarnozmitu, pravi Justinus, prodati svoje osebo in postati onženj ovojega gospodajja, zakaj ti ne mogel vse narode prodati svoje osebo in postati podložnik ovojega kralja? Oni, ki postane onženj, se ne izroči gospodajju za stolnj, temveč se mu prodaj gotorojeto, da si ohrani najmanj svoje žitjenje; toda zakaj se prodaj narod? Daleč je od tega, da ti kralj dajal svojim podložnikom vse potrebno za žitjenje, to vami žiri le od njile, in kakor pravi Plabelis, kralj ne žiri od malenkosti. Toaj dajjo podložniki vame sebe s pogojem, da jim bodo želi tudi njihovo imetje. Jaz ne vidim prav ničesar, kar bi njim ostalo za lastno shranitev.

Maximide to rekul, da despo ravno dazarjanstki mu v svojih podložnikih. Kaj to; toda kaj imajo ti od tega, če jih vojna, kotu jim makopje njegova častiklepnot, če jih njegova nunačljivost častiklepnot in izocasanje njegovega unadmitva bolj onpa oje, kakor pa ti jih mudoobojni rogdou? Kaj imajo oni od tega, če je to mu vami že ona izmed njihovih maddog? Mimo žiri tudi s jeli; toda je-li je to dovolj za to, da se ti tam doho godi? Ehti, zapati v ciklopori vstini, se žiri mimo, čakajo le tega, kdaj pride na nje vrsto, da jih ciklop požre.

Inditi pa, da se oloveki za stolnj prodaj, se pravi, hdi ti nekaj mesoniceb: naga in nepojantj inga; tako despuje je nezakonito in neverljarno že radi tega, ker je mi, ki to stori, neumen. Inditi pa se o celenu narodu, se pravi, mišiti si narod novci: neumnost pa mu delo prava.

1
No li Indci magel prodati vsakdo samega sebe, ne more pa prodati svojih otrok: oni se rode kot osobodni ljudje; njihova osvobodna pripada edino njim, nikoli razen njih nimajo pravice razpolagati z njo. Dokler pridejo v dobo namoščevanja, more od njih imamo skleniti pogodbo za njih obrambo, za njihovo blagostanje; ne more jih pa nepotrebno in brez pogojev izročiti; zaboj take prodaje je nepotrebna namena človeku naravo in pravega človeške pravice. Zaradi, da li bilo kakor samostojna vlada zakonita, li bilo hitas, da li narod vake generacije samostojen, ali je spajmo ali je zavzeto; kdaj pa li vlada že ne bilo več samostojna.

Uspredati se lastni svobodi, pomeni isto, kot odpuščati se svojemu človeku, pravico človeku naravo, u to svojimi dolžnostmi. Nikakor otokodmine ni možna za onega, ki se verna kemu odpuče. Tak odpušč je nezdržljiva o človeka naravo; zgodi se osvoboda svoji volji, je isto, kot odpušči svojimi dejanjem se naravo. Končno pa je ta pogodba, dobiti na oni strani popolno nadoblast, na drugi neomejeno poveljstvo, večer in poveljstvo. Ni-li jasno, da vidiš v ničemer zav naprati drugemu, od katerega pa omu ti se zahtevati? Ali ne izražamujno je to pogoj sam, brez enakostnega in brez zamene, ničesar tega dejanja? Kakšno pravo naj bi imel moj sovražnik naprati meni, če je on, kon ima, moje, in če je njegov pravo moje pravo, ni-li moje pravo naprati meni le toliko kot pomenu? Gleda se in se muhabeti drugi iz razjajo tak svoje pravo izvujeta iz vojne. Ako ima zmagovalca, po njihovem mnenju, pravo ubiti premaganega, more ta odkupiti svojo zločino na stroške svoje svobode: pogodba toliko bolj zakonita, ker imata sta od nje dobiček.

Toda jasno je, da se takovano pravo, ubiti premaganega, ne sledi onoliku načinu z vojne stanja. Radi tega že, ker ljudje, živci v svoji prirodnosti neodvisnosti, nimajo med sobaj stalnega stika, da li tvorili bodisi mirno, bodisi vojno stanje; oni niso po naravi mitake odražniki. Ustavljajo med zvez najnimidogodbi in ne med ljudmi ustvajajo vojna; ker vojna ne more nastati iz preprostih volnih odnošajo v, temveč le iz razmerja med dogodbi, ne more obtožati zacetna vjnospali vojna po amezniko s povameznikom mti v naravnem stanju, kjer ni mitake stalne posesti, mti v družbi, kjer je on pod varstvom zakonov.

Laselni opopadi, dvojsaji in prave so dejanja, ki ne stori jo od mi-kakega stanja; ker se pa tiče domačih bojov, nastahh radi bronanja kantonitatu

francoskega kralja, in se čisto ustavljeno po božjem miru, se ti le izpodkri
ferdaher vlade, neomiselnega, nikdar poštenega sistema, nasprotni načelom
naravnega prava in vsaki dobi politični organizaciji.

Vojna mituje nikakor odnos človeka do človeka, temveč razmerje
države do države, v katerem se poamej nika le slučajno osvobodniki; ne
kot ljudje, niti kot državljani, temveč kot vojaki; ne kot člani domovine,
temveč kot njeni braniitelji. Končno more država imeti zasvoznagmita le drugo
državo, ne pa ljudi; urošujoci, da medu predmeti različnih narav ne
more biti mitalega pravega razmerja.

To načelo je isto setno z načeli, veljavnimi v vsaki državi, in ostalnimi
carinanjem vol oblikamito naravos. Vojne napovedi so manj opornin oblas terin
kot pa njihovim podložnikom. Injoci, pa nuj to kralj; ali zasobniki, ali nared,
bi trade, mori ali bori podložnike, ne da bi prej napovedali sludajju vojne,
ni osvobodniki, temveč ropari. Inji vedaj, to je vojna v polnem letu, se vlada
polasti v osvobodniki drželi le tega, kar je jaino, a priznanu svetam in nji.
Lovernu imelju; en opoštnje lastninote pravo. To je na borru vojnu uniderna
osvobodna država, imo en pravo umoriti braniitelji, dokler imajo ču najo v
rokah; to ga pa odgje in se odajo, prenelajo biti osvobodniki ali osvoboditelo
podlje in postanejo zopet le ljudi; nihče nimaj odaj pravice nad njihovim
živeljenjem. Včasih je mogoče ubiti državo, ne da bi bil ubit en sam
njem član; torej daje vojna le take pravice, ki so potrebne za končanje vojne.
To pa niso Grotijevo načela, ne done no pravihki avtoriteti; temveč izho-
fajo iz narave dejstev in razumar.

Kar se pa tiče prava osvoboditve, nima to druge osnove kot pravo moč nji;
sega. Le vojna ne daje zmagovalcu prava, poklati premagane narode, to
pravo, katerega ni, ne more upostaviti prava, da jik emu zasvoznjiti. Človek
ima pravico, uiniti osvobodnike le tedaj, kadar ga ne more zasvoznjiti;
pravo, zasvoznjiti ga, ne prihaja torej od prava, ubiti ga; to je torej kritično
zamenav, da kupa življenj za celo svajo svobode svoje življenje, nad katerim
človek nimaj mitake pravice. Ni-li javno, da otem, da utemeljuje pravo
nad življenjem in omrjjo s pravom življenja, ni pravo življenja s pra-
vom nad življenjem in omrjjo, padu v, ciornus ntičnost

Četudi si mislimo to stvarno pravo, we pomoriti, jasno
vendar, da je snžnja, ujet v vojni, ali podjarmljen narod dolžen
utogati svojega gospodarja le v toliko, v kolikor je prisiljen. Kler je
egib značigovalec enakoredno njegovemu žitljenju, mu mi stera iz-
kazat nikake milosti: mesto da bi ga bezplodno umoril, ga je
umoril zastonj. Daleč je torej od tega, da bi dobil nad njim ni-
čiro oblast, čisto na silo; vojno stanje med njima traja dalje
kot prej, njihov razmeje samo je njegov učinek; uporabljanje
vojnega prava pa ne zahteva nikake mirne pogodbe. Naj bo,
sklenila sta pogodbo; toda ta pogodba, daleč od tega, da bi od-
pravila vojno stanje, mu postavlja le še nadaljevanje.

Tako, od katerekoli strani gledamo to, je snžnja pravo mi-
ro, ne le zato, ker je nezakonito, temveč tudi zato, ker je nesmi-
selno in bezpomena. Besedi „snžnja“ in „pravo“ sta si protis-
lovni; izključenje sta se medsebojno. Ta pogodba je redno enako
nesmiselna, pa naj bo med posameznikom in posameznikom,
ali med posameznikom in narodom. Jaz sklenem steloj po-
godbo, wo v traji heme in wo v mojo korist, kakere se bom držal
toliko, kolikor se to meni ljubilo, in kakere se boš ti držal toli-
ko, kolikor se to meni zdelo.“

V. Nujno je, da se vrnemo nazaj k prvi pogodbi.

Če li tudi soglašal steno, kar sem eto odaj ongel, li ne li-
hi zagovarjati despotizma nič na boljšemu. Vedno to namuč
velika razlika med tem drugjmu: področji si neurajno mneži-
ce in vladati denžba. Če li bili se tako razheseni ljudje za-
poredoma področjeni enemu samemu, pa naj bodo v kakršnem
koli Steilu, vidim jaz tu le gospodarja in snžnje; v tem ne
vidim nič naroda niti vladarja; to je, čö hočemo, vieda, ne
pa denžba; tu mi niti jarnega imetja, niti politične osele. Ta
človek je vedno, pa naj si je področel pol sveta, le posameznik;
njegoro zanimanje, ločeno od zanimanja denžba, je vedno le
zasebno zanimanje. Če ta človek umre, stene njegoro stvar-
stvo tudi po njeno le razheseno in bez usi, kakor kreast, ki
razpade in postane le trup pepela, ko ga je ogony
umiril.

Narod, pravi Grotius, se more prodati svojemu kralju. Po Grotiju je torej narod že narod, predno se prodal kralju. Ta prodaja sama je že držanjamsko dejanje; on že predpostavljaj jamo odločenje. Predno torej pogledamo dejanje, po katerem narod izvoli kralja, ti bilo doho, da prejšnje dejanje, po katerem je bil narod, zakaj to dejanje, mižno pred drugimi, je prava podoba same države.

Vseeno, če ti ne bilo predhodne pogodbe, kje ti bil bi ta obzornost za manjšino, da ti se moralo podati ali sklepani večine, vendar če ti bil sklep soglasen, od kod ima ota ljudi, ti kralja onega vladarja, pravo odločiti, za deset drugih, ti ga močja? Zakon, da večina odloča pri volitvah, ima sam svojo podlago le v pogodbi in zakonih, najmanj za enkrat, se zgledno odločenje.

519
Inglavski:

Vilindar.

II.

Po poti je pismičjeval, ali imajo to sladko oarje kaj vrnice
ce. ali so morda res le samo sanje. Zkušal se je otresti teh misli, češ-
taj je to samo prazen misel, toda ni mu šlo iz glave, bolj ko se jih je ko-
tel otresti, bolj se mu postajale žive in se vedaj je videlo pred oboj ose-
bne fračne prikazni. Pustil je domov in se takoj vlagel v postelj' ter
holno zaspa. Ko se je dingo jutra prebudi, je bil prva njegov
misel mu najrajši dan, misel na najrajši dogodek: „Pa
morda vendar le kaj vrnice na tem? si je mislil, se dve leti in
do kake dolo preteči in tedaj bom postupil ali se mi lažje oarje
ali ne? Namoraholi je del, ga je opemljalo misel na to doč o-
bo, ki ga čaka; postal je nekam zamisljen, tako, da so se ljndje
indili, kaj neki vrnice, duši tako mladi človek, da ga že vedaj
lež, da mu morda spremiži ojenje. Spasovali so ga neprestan-
no, kaj to pomeni, pa on je ostal le tih. ni se zmemil zjut, če so
ga ljndje zaraditega pomislivali ali pa ga člo začeli glada ti po-
strani. Pustil jih je vrad orednati, da si so ga neprestano nadlego-
vati, ko pa kmalo le niso dolihi nobenega odgovora so ga trdi
oni pustili, da je pismičjeval, kar mu je bilo najbolj pri o-
ljndje so začeli, predvsem stare babe, huanči jezike, češ, da je mo-
da storil kaj napačnega; ali da se mu je zgodila taka velika nesča
in je zaraditega tako čložen in samosvoj. Pa pustimo to ljndem in
otanim „postavcam“, oni pa tako že vemo, kaj je bil. vzrok njegovi
tikoti. Blizalo se je drugo leto in takoj je bilo misli na se potrebno;

kar naenkrat pa se spomni, da mu je treba poiskati poti, po kateri
 bo došel do svojega častnega cilja. Kaj neki naj ti bilo - telo naj prej po
 črni bi hodilo, potem globlino in slednjič izom hčerke plamir. Pre-
 misljal je dolgo, zó je mislil, da bo moral, upar zaradi to nekog-
 ravno zagovoriti oči namene, pa se mu je nekoga čepoga
 dne, to se je slučajno vrgel po Bohinjskem jezern, povzelo v glavi.
 Premisljal je dolgo, pa je končno prišel tudi do zaključka, namreč
 ni to popolnoma nič drugega kakor bela cesta, ki vodi do Bohinjske-
 ga jezera, nato Bohinjsko jezero samo, po katerem morati in
 slednjič morati po Sarici in tako naj ti prišel do kraja, kjer je
 vhod v podzemeljska stanovanja gorstik vil.

Kako je bil vesel, hove mu je nistaka lahke močiro
 odpela pot, ki pom je postal tako radosten, da je v svojem
 veselju objemal prijatelje in druge, ki pa so ga začudeni pog-
 ledali, čit kaj naj naenkrat pomeni zopet takis sprememba,
 začeli so ga popraševati, pa tudi ocdaj jim njegova usta miso na-
 delo, povedal jim je verno, da to v kratkem čel iskat sreče in
 potem ga morda ne vidijo zelo dolgo - dolgo.

(Dalje prihodnjič.)

Tani:

Mladost.

Veseli se, raduj se svoji mladosti, vzletí
s čistim srcem visoko v krepost! Tu
najdeš mir in zadovoljstvo in tvoje srce
bo srečno na vse, vedno se bo veselilo
in se z veselimi spomini mučilo v
mladih dneh brez bolesti v srcu.

L. I.

Inteligenci.

V našem naprednem in prosvetljenem 20. stoletju, imamo mnogo, izobražene inteligence, kateri pa - Boga bodi potroženo - manjka osebnosti, lastnega spoznavanja in razumevanja položaja, v katerem se nahajamo.

Takaj pravno v naši dobi, v dobi raznih novotarij, potrebujemo močnih osebnosti, t. j. ljudi z močno in neomajno voljo, ljudi, ki vedo, da jim je modri Bog zato dal močganje in zmogljivost mišljenja, da tudi sami premišljajo in presojuje (torej, da ne capljajo, kakor čreda ovc za, onimi, ki imajo, dobro namazan jezik in so glasni kričarji, a poleg tega mogoče še lažnjivi, goljufi, izkoriščevalci in uničevalci naroda.)

Ne trdim pa s tem, da se človek ne sme ozirati na mišljenje in točenji drugih ljudi, ampak pravno nasprotno. Človek je vendar socialno (družabno) bitje, ki ne samo mora, ampak tudi mora gledati na to, da njegov bližnji ne trpi nikake škode, ne telesno, ne duševno, ampak, da ima take ugodnosti, da lahko počeno živi.

Tako zelo potrebujemo počenih katoliško - socialnih osebnosti, ki imajo resno voljo človeško družbo tako prediti, da se bo vsem ljudem dobro godilo, lahko spoznamo, ako se le nekoliko ozremo okoli sebe in pristahnemo glasu ljubezni.

Evola, kako pa se rešuje socialno vprašanje?

Šli se študira in rešuje tako, kakor to dela sedanja

masnina* inteligence (ne vi, imamo tudi častne izjeme),
ki pa težko obloženi s knjigami, ob polnih kozaricah poneče-
ga se vina, s cigaro v ustih, s široko knjigo v rokah in ce-
deč v mehkih naslonjavih razpirajo v socialnem sporaščan-
ju mi o potvrdi iztolčevanja socijalnega položaja, v ka-
lovem se nahajajo očividna slavenskega naroda. - Torej nam
je bistik ljudi se opira le na teoriji raznih sociologov,
ki pa so vsi zelo enostanski.

Teorije pa mi teorije, ampak praksa!

Ne hodim pa osem, da ne imamo študirati socijal-
nega sporaščanja iz knjig, ampak samo vspešno. Študi-
rajmo, temeljito študirajmo, toda ne brez lastnega sode-
lovanja!

Bog namu je dal razum, da lahko osemi kritič-
no presodimo, ali je vse res tako, kakor si ga pisavlj izjavl-
jal, ali se njegovi nauči v iztolčevanju položaja res mojni
ni izboljšati.

Le ko smo res tudi mi (vsekar ne tako odločno,
ampak ko pridemo v žiljono) uspešno odločili pri
učevanju socijalnega sporaščanja, namu se zadostuje
samo študiranje iz knjig, ampak masamo zapadli pri nek-
tujeni roki in mevarno iti med ljudstvo, žamati v vseh
to delance in mlade, pogovarjati se o temem in gledati
s lastnimi očmi in poslušati s lastnimi ušesi. Le tomo
to storiti, pa tomo kmalu razumeli, zakaj potelujemo pri-
tenih ljudsko-socialnih osebnosti.

Ali smo katoliški dijaki, mi imamo in hojemo potati
katoliška inteligence, ki ta potega ope naje, v katerih živi naša
najprej inteligence, ki ce no to in samovalav davi ali g ubogim pro-
letarijatom, ki to premočila je pad, ki ce nahaja med ob osem.
Torej, kajotno hpotemno pralotarijatu, da gaj, ali mo in spodn-
jemohakar hvala, potojmo, da oemo, do je tudi oveto ovek, družalno bje.
Ali magoce miolite, da se potat avironu zavetaja, do je dancu nje
inteligence prajca? Ali oemo, do inteligence je padja, da se mi baje in
da vidi v njem manj vredno bje - gupnja. Le poteluje in miolite
in te glas, mi oemo klic na pomoč, ampak tudi ostro, a vto, iab
puno ravnično ovek in obodlo, ki miolaje iz doloških naseljih.

„Zalostno je, da se inteligenzje bojijo hudostra in travnjo bogastvo ohranja zase. — Skramijejo se denžbe skornih, slabih in čemih poostas — kmetar in delavca, dasi se mi prikajajo iz njihovega knoga, kajijo se žulgaritvostu in umaganu, pravzaprav ne umazane samo resne zunajnosti.“

Duhovniki so edini, ki se poglabljajo v njihove duše, v njih živeljenja bedo! — Pa omo vsi stori onega naroda!

Mislím, da ti hita vaka beseda odreč, saj todovolj pove. Zapišimo si do sree in delajmo tako, da se besede ne bodo tudi nam veljale!

Organizacija.

Lirimo v dobi popolnega materializma, kapitalizma in egoizma. Torij v dobi, ko se, prav se davi za zlatim telatom, glashi pa za ngodnim živeljenjem in utvornjem.

Nastala je borba na živeljenje in smrt. Človek pa, ki je utvoren kot sovratno (družabno) bižje, oreda v tej borbi in izkicčon sredstvi.

Kaj triga kapitalistov, ču v njegovih tovarnah ali su do kofik umica nbogi delavce, ki je danes le se bezpravno snženj, le da sam ugodno žiri, da ob mnkah in trpljenju drugih polni svoje blagajne s težkimi milgomi!

Kaj triga inteligenca, ču kmet otravda sadi nevednosti ni neizokazjenosti, ču narod, poginja in se urričuje mudo, da hi oostal mladi, svež in krepak!

Če tem krepčenju je narod spoznal, spoznanu egoizma to moral spoznaš, da se ne sme zanašati na denge, ampak mora biti po samopomoči.

Ne pa povarnosti ne more na prostovolni tiskarstvu v žirijenskem kraju, zato je naravno posledica tega - organizacija. Da je organizacija res potrebna med našimi narodom, nam priča dejstvo, da so se razne organizacije zledele. Vredni pa "Kad. prosvetno društvo" in druge hitro razgledati in, da so se jih delavski in kmetički sinovi hitro odločili in jih zelo cenijo.

Da pa organizacija lahko uspeva in rodi sadove, je treba izbrati in idealnih voditeljev, ki hkrati svoj narod z močino in požrtvovalno ljubeznijo.

In tu, kjer ti lahko pokazate svojo zmožnost, požrtvovalnost in svojatnost, je inteligenca, ki je zatopana v materialno dobitno in ki je plač z veselico bolj zanimiva kot denge, zagledala in nosi na neki počasi brivcu (delaj pa imajo tudi vsi tisti katoliški dijaki - odengili oflohi ne govorimo, ker misljo, da žirijenski principi - egoizem in materializem - ki ne sodi kljujejo, zlasti v politični in kolektivni - kmetički in delavski organizaciji), da te organizacije ne dosežejo svojega namena.

Če ti rad znaš o kaj več, poslušaj mi ... !

Predstavljaj si delokroga plaha in neudoloma, ki jim vake donje delo in borba za kmet na puščavi in časi, ne volje poglabljati se vase. - Kaj za te v oči oči one - komaj zaslužene pojme in razmišljanja, ki jim samo voljajo v duši.

Če ti imeti stidijo profesorov in vseh mučeničkov, da ti jih mogla prepričati, narodnosti! Ne manjka mi po umu, ali kaj je gorov, kaj predstavljajo, ki naj olomi naš lastnih preizkušnja in dimišljji, ki naj to primerno dušni

izobragli članic, ki naj bo primerno doli v kateri žirimo (ki so se me
 sme biti slepo in brez miselno prepisovanje iz knjig!). Kaj naj
 stori mi, če mi mam tega tega, če mi manjka dokazov!?

Mesto, da bi utijali glas z nepotrebnim delom ogromne brez-
 deljenu, pojdi mo rneel narod in go otnadirajuro! Pomagajmo z besedo
 in dejanjem voditeljenu poateljelohiti, pa tudi mestnik pi delarohiti
 ogarnizacij.

Shkimo, da bodo poro od veljale besede:

Za nas je edino dobro, da imamo izobraževalna društva.
 V njih sarnik, kdor ima dobro voljo res lahko zavrsto nstanjast
 mnogo pridoti.

Ta društva so naša žirijojke nadaljevalne oole!

Navednijnmo jik, a jmi dajmo tudi lep ogled
 kečimake pazitvovatnosti in ljubosti do bližnjega!

Večno in poro od imajmo pred očmi, kot dijaki in
 kot inteligent oem!

(Vsi otaki so iz priomea deklata, ki se prazirju z delom
 lastnih rok, ki pa je zelo agitna in z vopelom dela o društva,
 (pri belicah in prarutnem idruštrav), da si je v vornem delarohem
 obnaju - sereda na forenjchem. - Vea prosti čas porabi za stu-
 diranje, da la lito dingo naradustnje in jik vodi po pari poti.)

Podgorški:

Slavo.

67

Bila je temna noč. Ulice pasejane z dečkimi so
bile temne in prazne. Vsa narava je bila odeta v temno, žal-
no obliko, in je sovostovala z deklicama, ki sta stali pod
stariu kamnjenim si razodevali dušo. Oh, to je bil tisti le-
pi večer, ko sta si bili dve sorodni, prijateljski duši zagotovo.
Zdelo se je kakor, da bi dve vrsti pristavkovala ti tujni gla-
sotoni, da bi ob močnem velenju vetra, raztrpale nekdan-
je spomine med vse, kar vse ljudi. Tudi sta hoditi, a
v njih očeh je bilo tude, kaj čas loči vse je bil vedno bližji.
Pa je zapel veter in dojna melodija stalno sta se odpravili v
nekako mehkejšo pesem, ki jo zopet soglašala s srcem teh
deklic. Deklici sta se umaknili v sobo, pa ni dolgo v noč
prijavljenovali prave nekdanjih dni: "Ah, draga, ti nisi,
kako težka je ločitev..." ni mogla več. Z drugih ust pa
je zadujetal glas "pusti mi kmalu, ni mogla več, njene
lepe oči so se zagledale v daljavo... kje si sta?"

Ona deklica, ki je ostala sama, je žalost-
no mislila naprej svoje prijateljice. V njeni duši pa je
hramelo, saj njej sorodna duša je odšla... a ne za-
vedno. "Če pride čas, ko bo temnik sodbenja najprejnej-
momemt na očetu je izplimila in izginila slava."

Nāši najmājsi.

Lutoma.

O dveh brātib in dveh sestah.

Jošt in Miklavž sta bila dva brata.
ki pa nista bila nič kaj bogata.

Čas posestvo sta podredovala,
prijeto sta oati dan ga obdelovala.

Šas sta veselja, je ne obročilo.
Amalu vineta sta vraga obilo.

Toda let - Adam-ov spomnita zdaj.
da biti pametna in kloru kaj.

Čer sta zato se žemiti kocka.
Dosti vineta sta dela in jela.

Č drugi sta vasi živelj dva sta;
Jeras in Neja; huz otu oš sta sta.

I čerri sta davami se ognamta
brata Jošt in Miklavž, in parov la.

Jest je vzel Nežo, Miklavž rajši Jero:
ta krat razdeli po marni katero.

Dolgo so srečno in starije živele:
kar so pabili, so vsega imeli.

Tudi ta sreča ni vedno ostala,
kar obo brata sta kmalu spoznala,

69

ko sta začela pijančevati
ni se enačiti z vinski mi brati.

Pila sta vino obo le „na kredo“,
prazno doma pa imela sta skledo.

Pilo s posestvom je kmalu na koncu
s kuhinji tudi ni bilo nič s loncu.

Šli so po svetu s heluhom za kruhom,
brata s spokornim obo sta sta duhom.

Skleneta se na terno svetu ločiti
in vse življenje v pravosti prebiti.

Nežo, jest sta se na Plumu napotila
bojčico revno sta tamo si zgradila.

Tam sta živele pobožno in oveto,
Zoda umrjeta prej ko je leto.

Ljudstvo dve ceterici lamkaj zgradi
Jošta in Nežë, kar zdaj še stoji.

Jeca, Miklavž sta se dalje hodila,
gou na Gorjancih sta se ustanovila.

Božno si koto Miklavž tam postavi,
mnogo tam dobrih del vsak dan napravi.

Hodijo te njemu po oveti ljudje;
vsak zadovoljen potem domo gre.

Ho sta umala pobožna zakonca,
ni bilo joku ne kraja ne konca.

Frater spomin nek o tam ogledali
pridni Podgorci, dve ceterici zati.

Eno Miklavžu, drugo pa Jeri,
da bo to pomnil še vrnk marsik Jeri.

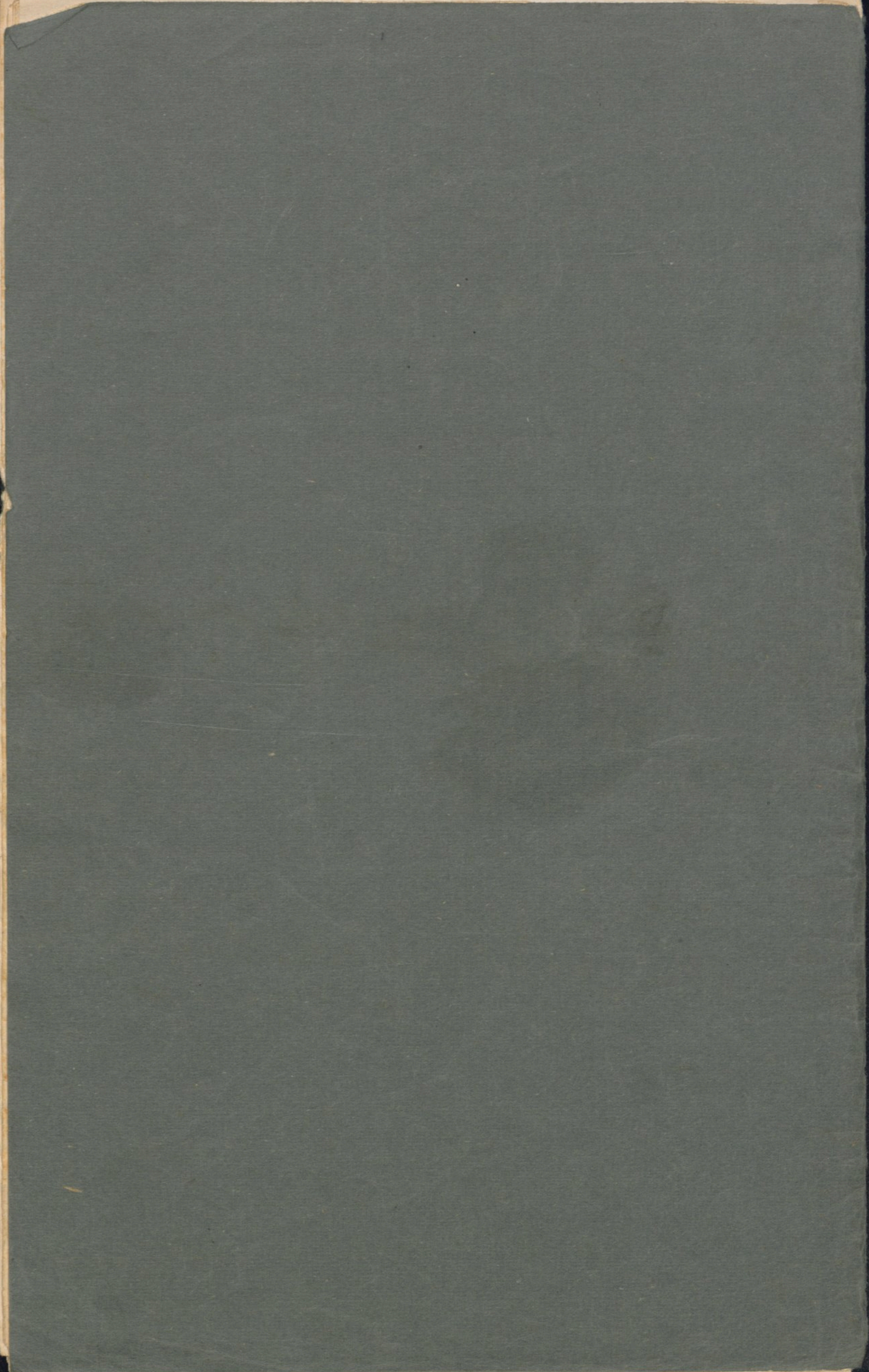
Vida:

Ivetnočna poezija.

71
Tako padajo zunaj snežinke na zemljo in odva-
jo naravo s plaščem, sličenemu heumelinu, posutim z mi-
lijoni in milijoni biserov. Čelo raznatnim pokrajinarim pristoji
bela zimska odeja. Počasi se razgrinja na zemljo noč. Ste-
kalo je snežiti in na nek voo se prižgale svetle zvezdice. Kak-
ko lepa noč! Vd daleč pa se čujejo akordi ovete noči. Angel
miku plava nad zemljo in gnarja oveto noč. Če gledaš
na nebo in začneš šteti zvezdice se ti dozdeva, da so se
zdužile in da se je odpulo zvezdnato nebo. Splo gumicenje
v prelupem sijaju mi zdi se, kakov ti bilo posnte z belimi
ovetkami. Vsaka tkanica, vsa krogin krog se leskuče vdevištem
sijaju.

Bojno krasen je gozd! V jasni noči je enak le-
deni palači, ki jo prelata najkrasnejši pajčolan naz-
vejo na veje. Sveta, božanska, črna vlada v bleščevih
glednih dvoranah. V d'aljeno zvonenje, žuborenje po-
točka moti svetlano tišino. Gozd praznuje oveto noč.
Praznujejo v tistem začudenju; v nemni svetčnosti. Tisoč
biserov žari na vejah in neštetno lučič plapolau na gumic-
enju.

A krasnejša je oveto nočna blišča naša poezija v gostem
svetu velikana. Snežena koprena jih odava kakor tkanice.
V oveto nočni razveljavni začare gaze. Poločki zažubore in
v veselju leku hite nizdol, kakov ti se čulo plaplanje nek
nad toliko krasoto. Tako veličastni so ti prizori, ki jih mi-
dijo muce, zvezde v ledenem gostem svetu. Po razna-
xari odmerajo oveto nočni akordi. —

IT8.7/2-1993
2007:04

Colortrac

www.colortrac.com

Printed on Kodak Professional Paper
Charge: R070405